

KLOUD(N)OVINY

Skladba cyklistického týmu je oříšek, který se snaží rozlousknout ne jeden sportovní ředitel. Ať už je zaměření týmu jakékoli, strategické plány na dobytí vytyčených cílů se vždy odvíjí od závodnické soupisky. Je lepší sázet vše na jednu kartu nebo rozložit zodpovědnost na více lídrů současně?

Filozofie s několika sobě rovnými lidry je rozhodně komplikovanější a vzniká při ní specifické pnutí uvnitř týmu, dynamika vztahů mezi týmovými kolegy může někdy připomínat emocionální kolotoče jihoamerických telenovel. Nejvýraznější dva týmy, které zvolili pro sezonu 2018 tento model, oblékají modré dresy. Klasikáři a vrchaři. Quick-Step a Movistar. Vezměme je hezky popořadě.

Belgický Quick-Step se v posledních letech stal synonymem pro takticky zpackaný jednorázový závod, ačkoli to označení není úplně fér, jelikož ti největší favorité stáli většinou proti nim, ať už to byl Peter Sagan, Greg Van Avermaet či Fabian Cancellara. Quick-Step má sice „palebnou“ převahu co do počtu skvělých jezdců, ovšem ani Tom Boonen v posledních letech nedosahoval kvality výše zmíněných rivalů. Tradiční klasikářský celek tudíž musí být v závodech kreativní a spoléhat se na týmové pojetí závodu.

Tím se dostáváme k problému číslo jedna. Niki Terpstra. Závodník s nohama o výkonu spolehlivého dvou a půl litrového dieselového agregátu (bez adekvátního turba pro případný spurt) patří, zcela bez debat, do světové klasikářské špičky. Horší je však jeho ochota spolupráce s týmovými kolegy. Kdo ho kdy viděl šlápnout ve prospěch někoho jiného, nechť zvedne ruku.

Pak je tu dvojnásobný belgický šampion Philippe Gilbert. Velký závodník s velkým egem. Týmový hráč ano, ale jen za určitých okolností. Má například Zdeněk Štybar takovou pozici, aby se pro něj čtyřnásobný vítěz Amstelu bezmezně obětoval?

S jakým konkrétním plánem vyrazí Quick-Step do letošních jednodenních monumentů? Těžko hádat, belgická ekipa své plány většinou podřizuje průběhu závodu a často postupuje velmi netradičně. Nelze však přehlédnout teoretickou variantu s jinými (avšak jasnými) lidry pro jednotlivé závody, která se jim očividně nabízel. Milán-Sanremo na Gavriu, Kolem Flander na Gilberta a Paříž-Roubaix na Štybara. Terpstra do dlouhých úniků. Tipuji ale, že přesně takhle to Quick-Step nepojme, bylo by to na jejich poměry nápadně předvídatelné.

No a pak je tu Movistar, jenž hodlá vyrukovat na Tour de France s triem Nairo Quintana, Mikel Landa, Alejandro Valverde. Přetlak jak v papířáku, jen co je pravda.

Quintanovy šance na Staré dámě jsou sice menší než před pár lety, nicméně zuby si brousí pořad a pozici lídra nepustí zadarmo. Do karet mu navíc hraje globální byznys plán hlavního sponzora

týmu, telekomunikačního giganta Movistaru, který chce rozšiřovat svoji značku na jihoamerickém kontinentu. Kolumbijská „blecha“ bojující o pódium je pro ně logicky marketingový nástroj „par excellence“.

Landa si nevděčnou roli superdomestika odpracoval loni v dresu Sky a jelikož nechtěl být v podobné situaci znovu, odešel. Jak se ale ukazuje, moc si nepomohl. Jasnou roli lídra pravděpodobně nedostane, i když by na ni čistě ze sportovního hlediska měl. Zřejmě si ji tihle dva borci budou muset mezi sebou „vyšlapat“ až v průběhu samotné Tour. Jenže zrovna takové mini soutěžení v prvních dvou týdnech může být tím, co je bude ve finálním součtu stát rozhodující sekundy. V týmech s jediným lídrem pracují všichni od první etapy pouze na jednoho muže a právě na rovinách potřebují vrchaři největší pomoc. To, co našetří v první polovině závodu, v Alpách a Pyrenejích jako když najdou.

Nejcennější klenot má Movistar paradoxně ve Valverdem, s kterým se na ten úplně nejvyšší stupeň na Tour de France tolik nepočítá. Démon z Murcie bude mít již před Tour výsledkově „splněno“ na celou sezonu (jak bývá jeho každoročním zvykem) a pomáhat kolegům mu nedělá žádný problém, jak již mnohokrát předvedl, zatímco on sám pro svůj styl závodění nijak výraznou pomoc

nepotřebuje. Alejandro by chtěl mít ve svém týmu každý.

Roztrhl-li by Movistar dvojici Quintana – Landa tak, aby jeden jel Giro a druhý Tour, ušetřil by si hodně starostí. A pravděpodobně by tím ještě zvýšil své šance na triumf v Paříži. Vlastně i v Římě. Tři mouchy jednou ranou.

Samozřejmě, jak na Grand Tours, tak na jednorázovkách je nutné počítat s neočekávanými událostmi a raději být připraven než zaskočen. Jasně definovaný lídr je ale historicky úspěšnější strategie, i když se to fanouškům nebo i samotným závodníkům nemusí vždy úplně líbit. Účel světí prostředky a tým existuje od toho, aby vyhrával, ne od toho, aby se zvolená strategie líbila všem.

Team Sky dokáže určit svého lídra s karbonovou tvrdostí i v případě, kdy výkonnost některého superdomestika může být na stejné, neřkuli na vyšší úrovni. Britský kolos zkrátka razí strategii vojenského pořádku a z nastolené hierarchie neuhýbá jen tak. Proslulé výroky o „marginal gains“ jsou často jen marketingovým trikem tvořícím auru dokonalých analýz a plánů, jenže hlavní pilíř úspěchu Sky netkví v žádných geniálních objevech, nýbrž jen v generacemi ověřeném strategickém modelu.

Lukáš Klouček
autor je bývalý profesionální cyklokrosař a silničář a nyní
bookmaker sázkové kanceláře William Hill

Ideální sestava